

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem v právní věci

žalobce: **B. E. B.**

státní příslušnost Alžírská demokratická a lidová republika

zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou

sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**

sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-788/ZA-ZA11-D02-2020, ze dne 10. prosince 2020, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce **Mgr. Ladislavu Bártovi**, advokátovi se sídlem v Ostravě, Purkyňova 787/6, se přiznává odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů v celkové výši 6 800 Kč, které mu budou vyplaceny z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Česká republika **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce podal dne 11. 11. 2020 v České republice žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný rozhodnutím identifikovaným v záhlaví tohoto rozsudku (dále též „napadené rozhodnutí“) rozhodl o nepřipustnosti této žádosti podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona číslo 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“) a řízení podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil. Současně rozhodl, že státem příslušným k posouzení žádosti podle článku 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) číslo 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „nařízení Dublin III“), je Španělské království.
2. V odůvodnění rozhodnutí se žalovaný nejprve zabýval tím, zda je k posouzení žádosti žalobce příslušný podle příslušných ustanovení nařízení Dublin III. Za tím účelem posoudil jednotlivá kritéria uvedená v kapitole III (čl. 7 až 15) tohoto nařízení a konstatoval, že je nelze v případě žalobce aplikovat. Následně určil podle článku 3 odst. 2 nařízení Dublin III jako příslušný členský stát k posouzení žádosti žalobce Španělské království, protože žalobce zde podal žádost o udělení mezinárodní ochrany již dne 3. 4. 2019. Španělsko svou příslušnost následně uznalo. Žalovaný se dále zabýval tím, zda ve Španělsku nedochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovaly rizika nelidského a ponižujícího zacházení. V této souvislosti žalovaný uvedl, že na úrovni Evropské unie, ať již ze strany jejích jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu ve Španělsku, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal v současnosti žádné stanovisko, aby se členské státy zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Španělska, jak to

v minulosti učinil např. ve vztahu k Řecku. Španělsko je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva, je schopno zajistit jejich dodržování i ze strany nestátních subjektů, ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží na dodržování těchto práv. Španělsko je rovněž považováno ostatními státy Evropské unie (včetně České republiky) za bezpečnou zemi původu. Žalovaný dále poukázal na informace odboru azylové a migrační politiky (OAMP) ze dne 12. 11. 2020 a uvedl, že žalobce kvalitu španělského azylového řízení nezpochybnil. Žalovaný také zdůvodnil, proč neaplikoval článek 17 nařízení Dublin III s tím, že žalobce nemá na území České republiky žádné přímé příbuzné ve smyslu nukleární rodiny, je zdrav a není osobou závislou na pomoci jiných osob.

3. Žalobce podal dne 29. 12. 2020 u Krajského soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“) žalobu, ve které navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného. V žalobě (resp. v jejím doplnění ustanoveným zástupcem) poukázal na článek 3 odst. 2 (věta druhá) nařízení Dublin III a namítl nedostatečné posouzení možnosti jeho předání do Španělska. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (č. j. 1 Azs 248/2014-24 nebo 9 Azs 29/2015-19) zdůraznil, že v případech, kdy žalovaný vyslovuje, že státem příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je podle dublinského nařízení jiný členský stát, je povinen zabývat se tím, zda přemístění žadatele do takto určeného státu není vyloučeno z důvodu existence systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí v členském státě spojených s rizikem nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU a zda podmínky přijetí v členském státě EU nevykazují takové systémové deficity, že žadateli hrozí nelidské či ponižující zacházení. Závěry o výše uvedených otázkách pak musí mít podle žalobce oporu ve zprávách o fungování azylového systému v daném státě, které budou obsaženy ve správním spise. Žalobce vytkl žalovanému, že své tvrzení dokládá jenom informacemi OAMP a dále se nezabývá žalobcovými námitkami o rodinných vazbách v ČR nebo o ohrožení jeho života ve Španělsku. Podle žalobce je jeho předání do Španělska za účelem pokračování v řízení o mezinárodní ochraně právě ve Španělsku nepřípustné, neboť Španělsko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení a ve Španělsku hrozí žalobci riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Žalobce se obává návratu do Španělska, protože byl v uprchlickém táboře ve Španělsku napaden a skončil v nemocnici. Situace žadatelů o poskytnutí mezinárodní ochrany ve Španělsku je navíc problematická, což je podle žalobce v obecné rovině všeobecně známou skutečností a v průběhu roku 2019 byly zaznamenány nedostatky v přijímacím systému, což vedlo k jeho veřejné kritice od veřejného ochránce práv. Dále v červnu 2019 zaměstnanci Samur Social of Madrid (sociální služby pro občanskou pomoc při řešení mimořádných situací sociálních) protestovali proti tomu, že žadatelé o azyl jsou opuštěni a bez domova. V listopadu 2019 pak uspořádali stávkou, aby poukázali na skutečnost, že mnoho žadatelů o azyl, včetně dětí, nemá přístup k ubytování po celé měsíce, a proto byli nuceni spát na ulici. Navíc asi 30 žadatelů o azyl podalo ve spolupráci s církví San Carlos Borromeo dvě stížnosti vůči magistrátu v Madridu a ministerstvu pro začleňování, sociální zabezpečení a migraci a naléhali, aby splnili své povinnosti týkající se ubytování žadatelů o azyl. Kvůli kolapsu záchranné služby v Madridu obec vyzvala vládu, aby převzala odpovědnost za řešení problémů. Tyto problémy v Madridu přetrvávaly na začátku roku 2020. Dále doporučila vytvoření vhodných přijímacích zařízení a požadovala větší flexibilitu v současném přijímacím systému. K prokázání svých tvrzení žalobce

doložil zprávu AIDA z roku 2019 a na závěr konstatoval, že výše uvedené skutečnosti zakládají riziko nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků a žalobci hrozí bezprostřední riziko ve smyslu článku 3 odst. 2 nařízení Dublin III.

4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 s. ř. s.; žalovaný s rozhodnutím bez jednání souhlasil a žalobce na dotaz soudu, zda souhlasí s rozhodnutím bez jednání, ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nereagoval, proto se má podle § 51 odst. 1 (druhé věty) s. ř. s. za to, že je jeho souhlas s tímto postupem udělen (žalobce byl přitom o takovém procesním následku poučen).
6. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce podal dne 11. 11. 2020 v České republice žádost o mezinárodní ochranu. Pomocí daktyloskopie byla nalezena shoda ve Španělsku a Německu. Dne 24. 11. 2020 žalobce uvedl základní informace ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany (vyplněním příslušného formuláře), včetně toho, že je alžírské státní příslušnosti, z Alžírsko odjel nejprve do Maroka, byl v městě Melilla okupovaném Španělskem, ve kterém pobýval 6 měsíců a požádal zde o mezinárodní ochranu. Poté jej převezli lodí do Španělska, odkud na konci prosince 2019 odcestoval do Francie, následně do Belgie a Německa, kde jej na hranicích zatkli a požádal tam o azyl. Z Německa přicestoval do České republiky. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že v České republice je bezpečno, ve Španělsku mu nějací lidé vyhrožovali. V Alžírsku si půjčil peníze, které zčásti nemohl splatit. Začali mu vyhrožovat a přicházeli také k němu domů. V Alžírsku jej nic nedrželo, neměl důvod tam zůstat, zůstat nechtěl ani ve Francii a ve Španělsku, kde pobývá hodně Alžírčanů. Ve Španělsku jej našli a bodli třikrát do zad. Poté ze Španělska odjel. Téhož dne proběhl se žalobcem pohovor, při kterém žalobce podle protokolu uvedl, že ve Španělsku pobýval v táboře. Byl se třemi Alžírčany, chodili do školy, aby se naučili španělsky, dali jim finanční příspěvek, a to je vše. Po 20 dnech pobytu ve Španělsku se přesunuli do města Burgos, organizace, která se stará o azyl, jim zařídila byt a každý týden tam přišla na kontrolu. Dostával asi 15 € týdně a jídlo, chodil do školy. Ve Španělsku byl napaden dvěma Alžírčany a při napadení byl pobodán. Útočníci před ním mluvili arabsky, mluvili o penězích a zmínili, že je pronásledován. Poté byl převezen do nemocnice, kde pobyl asi týden, poté byl propuštěn. Incident policii nehlásil, policie však přišla do nemocnice, ale bohužel neuměl španělsky a nedomluvili se. Jakmile se naskytla šance k útěku, tak utekl. Poté se pohyboval na území Francie, Belgie a Německa a do České republiky přijel dne 11. 11. 2020 autobusem z Německa. V České republice má bratrance, jiné sociální vazby zde nemá, ani jinde v Evropské unii. Ze správního spisu se dále podává, že dne 1. 12. 2020 vysloveno Španělsko souhlas se zpětným přijetím žalobce podle článku 18 odst. 1 písm. d) nařízení Dublin III. Před vydáním napadeného rozhodnutí byl žalobce dne 10. 12. 2020 seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, při kterém uvedl, že nechce navrhnout jejich doplnění a zopakoval, že ve Španělsku bude jeho život

v ohrožení. Následně žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím shora uvedeným způsobem.

7. Součástí spisové dokumentace žalovaného je zpráva odboru OAMP z 12. 11. 2020 o azylovém systému ve Španělsku, která vychází mimo jiné ze zprávy AIDA (Asylum Information Database) o Španělsku z dubna 2020. V této zprávě OAMP je popsán azylový proces ve Španělsku, včetně podmínek v ubytovacích střediscích.
8. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany pro její nepřipustnost s ohledem na skutečnost, že k posouzení žádosti je příslušný jiný členský stát EU.
9. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení u žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
10. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
11. Tímto přímo použitelným předpisem Evropské unie je nařízení Dublin III, podle jehož článku 3 odst. 1 posuzují členské státy jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru s tím, že žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.
12. Podle článku 3 odst. 2 (věty první) nařízení Dublin III pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.
13. Dále podle článku 3 odst. 2 (věty druhé) nařízení Dublin III platí, že není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.
14. V nyní posuzované věci určil žalovaný jako příslušný členský stát k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany Španělské království, a to podle článku 3 odst. 2 věty první nařízení Dublin III. Proti tomuto postupu žalobce v žalobě nebrojil. Žalobce v žalobě namítal nemožnost jeho přemístění do Španělska z důvodů uvedených ve větě druhé totožného článku a žalovanému vytýkal, že se nedostatky španělského azylového systému dostatečně nezabýval.

15. Se žalobcem lze souhlasit potud, že podle příslušného článku 3 odst. 2 (věty druhé) nařízení Dublin III nelze žadatele o mezinárodní ochranu přemísťovat do zemí, v nichž azylové řízení nebo podmínky přijetí žadatelů vykazují systémové nedostatky, pro které by přemístění žadatele do této země bylo spojené s rizikem nelidského či ponižujícího zacházení. Pokud tedy správní orgán při rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu dospěje k závěru, že k posouzení žádosti je příslušný jiný členský stát podle pravidel nastavených nařízením Dublin III, musí se současně zabývat možností jeho přemístění do tohoto členského státu a jeho závěr musí mít oporu ve zprávách o fungování jeho azylového systému. Současně však platí, že společný evropský azylový systém byl vybudován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Pouze závažná porušení ze strany členského státu, který je podle kritérií stanovených nařízením Dublin III k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný, mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do tohoto příslušného státu. Je tak především na žadateli, aby uvedl věrohodná tvrzení o takových závažných nedostatcích azylového systému přijímací země a na podporu svých tvrzení označil relevantní důkazy. Pokud nic takového neuvede, tak postačí v napadeném rozhodnutí uvést jen obecnou úvahu ohledně neexistence systémových nedostatků, protože v případě většiny členských zemí (včetně Španělska) dosud nebyla domněnka dodržování základních lidských práv vyvrácena (systémové nedostatky byly v minulosti konstatovány např. v Maďarsku nebo Řecku). V této souvislosti poukazuje krajský soud na rozsudek velkého senátu Soudního dvora EU ze dne 19. 3. 2019, Jawo, C 163/17, zejména na body 91 a 92, ve kterých SDEU konstatoval, že „*k tomu, aby se na nedostatky uvedené v předchozím bodě tohoto rozsudku (tj. nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III – poznámka krajského soudu) vztahovala působnost článku 4 Listiny, který odpovídá článku 3 EÚLP, a jehož smysl a dosah je tudíž podle čl. 52 odst. 3 Listiny stejný jako smysl a dosah, který uvedená úmluva přikládá svému článku 3, musí tyto nedostatky dosahovat obzvláště vysoké míry závažnosti, která závisí na všech skutečnostech případu (viz ESLP, 21. ledna 2011, M. S. S. v. Belgie a Řecko, CE:ECHR:2011:0121JUD003069609, bod 254). Této obzvláště vysoké míry závažnosti by bylo dosaženo, pokud by se osoba, která je zcela závislá na veřejné podpoře, v důsledku nezájmu orgánů členského státu nezávisle na své vůli a osobní volbě ocitla v situaci silné materiální deprivace, v níž by nemohla uspokojovat své nejzákladnější potřeby, jako je zejména potřeba se najíst, umýt a ubytovat, a kterou by bylo poškozováno její tělesné či duševní zdraví nebo v důsledku které by se ocitla v zanedbaném stavu, jenž je v rozporu s lidskou důstojností (viz ESLP, 21. ledna 2011, M. S. S. v. Belgie a Řecko, body 252 až 263). Uvedená míra závažnosti tudíž není dána v situacích, které třebaže se vyznačují značně nejistou situací dotčené osoby či podstatným zhoršením jejích životních podmínek, neznamenají vážnou materiální deprivaci, kdy se tato osoba ocitá v natolik závažné situaci, že takovou situaci lze stavět na roveň nelidskému či ponižujícímu zacházení.*“
16. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí hodnocením španělského azylového systému zabýval. Je pravdou, že jeho hodnocení je velice stručné a odůvodnění se omezuje na univerzální konstatování o neexistenci závazného rozhodnutí, které by – stručně řečeno – bránilo přemístění žadatelů o azyl do Španělska. Nicméně s ohledem na tvrzení žalobce v průběhu azylového řízení lze takový postup akceptovat. Žalobce v rámci informací k žádosti ani při pohovoru neuvedl nic, co by svědčilo o systémových nedostatcích španělského azylového systému, nezmínil problémy s ubytováním,

materiálním zabezpečením, či přístupu k některým základním službám (viz shora uvedená zjištění ze správního spisu obsahující reprodukci části výpovědi žalobce při jeho pohovoru ze dne 24. 11. 2020). Jediným problémem, o kterém se žalobce v souvislosti s pobytem ve Španělsku zmínil, bylo jeho napadení, které však ani ničím nedoložil. I kdyby však krajský soud uvěřil skutkové verzi žalobce, tak ani z ní nelze vyvozovat paušální závěry o nedostacích španělského azylového (popř. bezpečnostního, či zdravotního) systému. Sám žalobce uvedl, že v souvislosti s utrpenými zraněními byl hospitalizován v nemocnici, a přestože napadení nehlásil policii, tak jej policisté v nemocnici navštívili. Žalobci tak byla i podle jeho výpovědi v souvislosti s napadením poskytnuta přinejmenším základní pomoc a jeho případ byl řešen.

17. Ve vztahu k závěrům žalovaného o přípustnosti přemístění žalobce do Španělska pak považuje krajský soud za podstatné, že žalovaný měl k dispozici aktuální informace o španělském azylovém systému, konkrétně informaci OMAP z listopadu 2020 (vycházející mimo jiné také ze zprávy AIDA z dubna 2020), ve které jsou sice zmíněny některé dílčí nedostatky, tyto však nejsou takové povahy, aby je bylo možno vyhodnotit jako systémové nedostatky, které by nadto odůvodňovaly hrozbu nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení se žadateli o mezinárodní ochranu. Za tohoto stavu a při absenci jakýchkoliv konkrétních námitek žalobce ve správním řízení, již nebylo třeba, aby si žalovaný opatřil další zprávy o zemi původu, jak je mu vytýkáno v žalobě.
18. Ke změně v tomto v směru nedošlo ani v řízení před soudem. Žalobce sice uvedl některé nové námitky směřující přímo proti azylovému systému ve Španělsku, ale ani ty neshledal krajský soud jako natolik závažné (i kdyby byly prokázány), aby mohly pro žadatele znamenat vážnou materiální deprivaci ve smyslu výše uvedené judikatury ESD. Žalobce poukazoval na některé dílčí problémy, které však o nedostacích celého systému nesvědčí, přičemž většina jeho námitek byla formulována značně obecně. To platí v první pro námitky o nedostacích v přijímacím systému, u kterých žalobce ani neupřesnil, jaké konkrétní nedostatky má namysli, natož aby je bylo možno posoudit z hlediska jejich dopadů do postavení žadatelů o mezinárodní ochrany.
19. Pokud jde o kritiku vůči přijímacím střediskům, tak aktuální zpráva OAMP z listopadu 2020 se zmiňuje o přeplněnosti toliko ve střediscích dočasného pobytu pro přistěhovalce v afrických enklávách Ceuta a Melilla. Jinak je situace v případě přijímacích středisek (vládních i nevládních) hodnocena s odkazem na zprávu AIDA kladně s tím, že se neobjevují negativní informace a nedochází ke stávkám či protestům klientům středisek. Ze zmíněných lokálních nedostatků nelze podle přesvědčení krajského soudu dovozovat paušální nedostatky celého azylového systému. V této souvislosti je nutno opět zopakovat, že žalobce ve správním řízení mimo opakovaně akcentované napadení nezmínil žádné problémy s ubytováním po dobu pobytu ve Španělsku. Shora uvedené obavy nemůže založit ani blíže nespecifikovaný „kolaps záchranné služby“ v Madridě. K tomu krajský soud dodává, že ze zprávy OAMP se nepodávají nedostatky ve zdravotní péči pro žadatele o mezinárodní ochranu, na kterou mají nárok ve stejném rozsahu jako španělští občané a rezidenti s tím, že problémy s omezenou kapacitou se v praxi vyskytují pouze u psychologické péče (viz článek 6.2).

20. V obecné rovině zůstalo také tvrzení žalobce o tom, že se žalovaný nezabýval jeho námitkami o rodinných vazbách v ČR a o ohrožení jeho života ve Španělsku. K této námitce krajský soud uvádí, že žalovaný se rodinnými vazbami žalobce zabýval, a to jednak v rámci jednotlivých kritérií mezinárodní příslušnosti (zejména články 9 až 11 nařízení Dublin III) a dále při zdůvodnění, proč nepostupoval podle článku 17 téhož nařízení. Žalovaný v souvislosti s posuzováním kritérií mezinárodní příslušnosti uvedl, že žalobce nemá žádné rodinné příslušníky, kteří by byli poživateli mezinárodní ochrany nebo žadateli o mezinárodní ochranu a v České republice ani nepobývají žádní jeho rodinní příslušníci nebo nezletilí sourozenci. K aplikaci článku 17 pak žalovaný uvedl, že žalobce nemá na území České republiky žádné přímé příbuzné ve smyslu nukleární rodiny. Uvedené závěry žalobce v žalobě nezpochybnil. Žalobce sice při pohovoru konaném dne 24. 11. 2020 uvedl, že má v České republice bratrance, z toho však bez dalšího nevyplývá, že se jedná o rodinného příslušníka ve smyslu článku 2 písm. g) nařízení Dublin III, nebo že by v důsledku toho měla být Česká republika příslušná k posouzení jeho žádosti, resp. že je snad vyloučeno jeho přemístění do Španělska. K jakýmkoliv dalším úvahám nad uvedenou námitkou již krajský soud nepřistoupil s ohledem na její obecné vymezení, protože by tím již za žalobce domýšlel relevantní argumenty, což mu nepřísluší. K námitce týkající se ohrožení života žalobce krajský soud uvádí, že tato námitka zjevně souvisí s napadením žalobce ve Španělsku a krajský soud se s ní již vypořádal výše.
21. Krajský soud dodává, nepřehlédl ani poznámku žalobce uvedenou v původní verzi žaloby o hrozbě dlouhodobé detence. Žalobce však tuto námitku v doplnění žaloby (po ustanovení zástupce) již nerozvedl a nelze tak posoudit, z jakého důvodu má žalobci hrozit po předání do Španělska detence a jakou souvislost má hrozící detence ve Španělsku s jeho azylovým řízením a přípustností jeho přemístění. Konečně důvodem pro zrušení rozhodnutí není ani námitka týkající se zasažení Španělska pandemií COVID 19. Žalobce sice tuto námitku uvedl pod bodem „Odkladný účinek žaloby“, nicméně s ohledem na celkový kontext žaloby ji krajský soud posoudil, přičemž nemá důvod cokoli měnit na závěrech, které již v této souvislosti vyslovil při rozhodování o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě. Aby totiž bylo možné k této námitce při aplikaci článku 3 odst. 2 nařízení Dublin III přihlídnout, musel by žalobce tvrdit a doložit, že právě u něj je v souvislosti s jeho návratem do Španělska riziko plynoucí z pandemie vyšší než u jiných osob, případně, že pandemická situace vedla ke vzniku systémových nedostatků přijímacího systému přijímacího členského státu ve smyslu článku 3 odst. 2 nařízení Dublin III. (např. v případě všeobecného rozvratu zdravotnictví). Žalobce nic takového netvrdil, jeho tvrzení zůstala pouze v obecné rovině. V této souvislosti lze poukázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2020, č. j. 2 Azs 134/2020-29, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že pandemická situace zásadně nemůže být důvodem pro faktickou obecnou sistaci pravidel pro přemísťování plynoucích z nařízení Dublin III.
22. Na základě výše uvedeného se krajský soud uzavírá, že rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v konfrontaci se žalobními body obstálo a krajský soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

23. Pro úplnost krajský soud dodává, že nebyl důvod doplňovat dokazování o žalobcem navrženou zprávu AIDA z roku 2019, protože žalovaný vycházel ze zprávy odboru OAMP, která čerpala z aktuální zprávy AIDA z dubna 2020. Žalobce přitom neuvedl žádné tvrzení, které by krajský soud považoval za právně významné pro posouzení věci, a bylo by třeba k jeho prokázání provést důkaz žalobcem navrženou zprávou. K tomu, aby soud z nově předložených důkazů za žalobce vyhledával nedostatky španělského azylového systému, případně je bez konkrétní námitky hodnotil z hlediska přípustnosti přemístění žalobce ve smyslu článku 3 odst. 2 (věty druhé) dublinského nařízení, pak již dokazování ve správním soudnictví rozhodně neslouží.
24. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.
25. Žalobci byl usnesením krajského soudu ze dne 12. 1. 2021 ustanoven k ochraně jeho práv podle § 35 odst. 10 s. ř. s. zástupce z řad advokátů Mgr. Ladislav Bárta, jehož odměnu a hotové výdaje hradí podle uvedeného zákonného ustanovení stát. Krajský soud ve třetím výroku přiznal zástupci žalobce odměnu za zastupování žalobce v tomto řízení ve výši určené podle vyhlášky číslo 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále též „advokátní tarif“), a to za dva úkony právní služby (1.- první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a 2. - doplnění žaloby) po 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodu 5 advokátního tarifu. Dále krajský soud přiznal zástupci žalobce paušální náhradu hotových výdajů za uvedené dva úkony ve výši 600 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 6 800 Kč budou zástupci žalobce vyplaceny z rozpočtových prostředků krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
26. V posledním výroku rozhodl krajský soud o tom, že Česká republika právo na náhradu nákladů řízení nemá, protože žalobce splňuje předpoklady pro osvobození od soudních poplatků (což již bylo zohledněno při rozhodování o ustanovení zástupce) a žalovaný byl v řízení úspěšný, pročez ani jednomu z nich nelze podle § 60 odst. 4 s. ř. s. uložit povinnost k náhradě nákladů řízení placených státem.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 1. března 2021

JUDr. Martin Láníček

samosoudce